

PROLOGAS

– **D**rakonai, – tarė Molanderis. Jis grybštelėjo nuo žemės suvytusį obuolį ir ėmė jį mėtyti iš vienos rankos į kitą.

– Sviesk, – paragino Alerasas Sfinksas. Jis išsitraukė strėlę iš strėlinės ir įstatė ją į lanko templelį.

– Norėčiau pamatyti drakoną. – Runas buvo jauniausias iš jų, kresnas vaikiną, tik po poros metų turėjęs tapti vyru. – Labai norėčiau.

O aš norėčiau miegoti Rouzės glėbyje, pagalvojo Peitas. Sėdėdamas ant suolo, jis neramiai krustelėjo. Iki rytojaus mergina tikriausiai bus jo. Išsivešiu ją toli nuo Senmiesčio, į vieną iš laisvųjų miestų anapus Siaurosios jūros. Ten nebuvo meisterių ir niekas negalėjo jam priekaištauti.

Pro užvertas langines virš galvos jis girdėjo sklindant Emos juoką, sumišusį su sodresniu balsu vyro, kurį ji linksmينو. Ji buvo vyriausia iš padavėjų, dirbančių „Plunksnoje ir bokale“, lygiai keturiasdešimties metų, putli, bet dar graži. Jos duktė, Rouzė, sulaukė penkiolikos ir ką tik pirmą kartą kraujavo. Ema paskelbė, jog Rouzės nekaltybė kainuos auksinį drakoną. Peitas susitaupe devynis sidabrinčius elnius ir puodynėlę varinių žvaigždžių bei grašių, bet jam iš to nebuvo nieko gero. Jo galimybės būtų buvusios didesnės, jei būtų turėjęs tikrą drakoną, o ne prisitaukęs monetų, prilygstančių jam pagal vertę.

– Gimei per vėlai, kad pamatytum drakonus, vaikine, – pasakė Runui Armenas Patarnautojas. Armenas ant kaklo nešiojo odinį dirželį, ant kurio buvo suverti grandinės žiedai, išlieti iš alavo, švino ir vario, ir, kaip dauguma patarnautojų, rodos, manė, kad novicijams vietoj galvų yra išdygusios ropės. – Paskutinis nugaišo valdant karaliui Eigonui Trečiajam.

– Tai buvo paskutinis drakonas *Vesterose*, – pabrėžė Molanderis.

– Mesk obuolį, – vėl paragino jį Alerasas.

Tas jų Sfinksas buvo gražus jaunuolis. Visos padavėjos buvo beprotiškai jį įsimylėjusios. Net Rouzė, atnešusi Alerasai vyno, kartais paliesdavo jam ranką, tad Peitui tekdavo sukąsti dantis ir apsimesti, kad to nemato.

– Paskutinis drakonas *Vesterose* ir buvo *paskutinis* drakonas, – irzliai atšovė Armenas. – Visi tai žino.

– Obuolį! – pakartojo Alerasas. – Nebent ketini jį valgyti.

– Še, imk!

Vilkdamas medinę koją, Molanderis truputį šoktelėjo, apsisuko ir pro kitos rankos pažastį švystelėjo obuolį į Medaus ir Vyno upę gaubiančias ūkanas. Jei ne ta koja, jis būtų tapęs riteriu, kaip ir jo tėvas. Storoms jo rankoms ir platiems pečiams jėgos netrūko. Obuolys nulėkė greitai ir iškilo aukštai...

bet ne greičiau už paskui jį švilptelėjusią strėlę, jardo ilgumo strėlę iš auksinio medžio, papuoštą skaisčiai raudonomis plunksnomis. Peitas nematė, kaip strėlė pervėrė obuolį, bet išgirdo. Švelnus čekstelėjimas aidu nuvilnijo virš upės, o tada obuolys su strėle garsiai pūkstelėjo į vandenį.

Molanderis švilptelėjo.

– Pateikei į pačią šerdį. Kaip miela.

Rouzė mielesnė... Peitui patiko jos šviesiai rudos akys, besikalančios krūtytys ir šypsena, kuria apdovanodavo jį kiekvieną kartą, kai pamatydavo. Jis dievino duobutes jos skruostuose. Kartais užteigęs svečius ji aptarnaudavo basa, kad padais jaustų žolę. Ir tai jam patiko. Jam patiko švara ir gaivumu dvelkiantis merginos kūnas ir už ausų užkištos garbanos. Net Rouzės kojų pirštai jam patiko. Vieną naktį ji leis jam patrinti pėdas ir pažaisti su tais pirštais, o jis kiekvienam iš pirštų sugalvos po juokingą pasakojimą, kad tik ji nesiliautų kikenusi.

Galbūt jam vis dėlto būtų geriau likti šiame Siaurosios jūros krante... Už sutaupytas monetas nusipirkęs asilą ir traukdami į Vesterosą jiedu su Rouze galėtų pakaitomis juo joti. Gal Ebrousas ir nemano, kad jis vertas sidabrinio grandinės žiedo, bet Peitas mokėjo sudėti lūžusius kaulus ir nuleisti kraują karštinės kankinamam žmogui. Prasčiokai už tokią pagalbą būtų jam dėkingi. O jei dar išminktų kirpti plaukus ir skusti barzdas, galėtų tapti net ir barzdasukučiu. *To pakaktų*, tarė jis sau, *kad tik Rouzė būtų mano*. Nieko pasaulyje jis taip negeidė, kaip Rouzės.

Bet ne visuomet taip buvo. Kadaisė Peitas svajojo tapti pilies meisteriu, tarnauti kokiam nors dosniam lordui, kuris gerbtų jį už išmintį ir, atsidėkodamas už tarnybą, dovanotų puikų šyvą žirgą. Kaip aukštai sėdėdamas jis jotų, kaip didingai, risnodamas pro šalį ir žvelgdamas žemyn, šypsotųsi prasčiokams...

Vieną vakarą „Plunksnos ir bokalo“ svečių menėje, po antros baisiai stipraus sidro taurės, Peitas pasigyrė ne amžinai būsiąs novicijus.

– Tikra tiesa, – nusišaipė Tinginys Leo, – būsi *buvęs* novicijus ir ganysi kiaules.

Jis išgėrė savo taurę iki dugno. Šį rytą deglais apšviesta „Plunksnos ir bokalo“ užteigos terasa atrodė tarsi šviesos sala ūkanų jūroje. Prie upės, į Žemupio pusę, tolumoje buvo matyti Haitauerio švyturys, drėgname besibai giančios nakties ore išsiskydęs nelyginant miglotas rausvai gelsvas mėnulis, bet jo šviesa Peitui nė kiek nepraskaidrino nuotaikos.

Alchemikas jau turėjo ateiti. O gal jis tik bjauriai pajuokavo arba galbūt jam kas nors nutiko? Tai nebūtų buvęs pirmas kartas, kai Peitą apleido sėkmė. Kadaisė, kai didysis meisteris Valgreivas pasirinko jį ir pavedė prižiūrėti varnus, Peitas manė, kad jam pasisekė, bet negalėjo net pagalvoti, jog netrukus dar ir nešios tam vyrui valgi, šluos jo kambarius ir kas rytą aprens. Visi kalbėjo, girdi, Valgreivas apie varnų mokymo meną yra daugiau

pamiršęs, nei dauguma meisterių apie tai išmanė, tad Peitas sumetė, kad tikrai gali tikėtis gauti juodos geležies žiedą, bet paskui sužinojo, jog Valgreivas negali to žiedo jam suteikti. Mat senis didžiuoju meisteriu tebebuvo tik iš kitų malonės. Kad ir koks didis meisteris kadaise jis buvo, dabar jo apatiniai drabužiai po meisterio mantija dažniausiai būdavo pridergti, o prieš pusmetį patarnautojai rado jį verkiantį bibliotekoje ir nerandantį, kaip iš jos išeiti. Valgreivo vietoje dabar sėdėjo meisteris Gormonas, užsidėjęs juodos geležies kaukę, – tas pats Gormonas, kuris kartą apkaltino Peitą vagyste.

Obelyje prie upės pragydo lakštingala. Tai buvo ausiai maloni giesmė, tikra atgaiva nuo šaižių klyksmų ir nesiliaujančio kranksėjimo varnų, kuriais jis rūpindavosi visą dieną. Baltieji varnai žinojo jo vardą ir, vos jį pamatę, vienas kitam krankčiodavo: *Peitas, Peitas, Peitas*, kol jis neištvėręs norėdavo rėkti. Stambūs balti paukščiai buvo didžiojo meisterio Valgreivo pasididžiavimas. Jis norėjo, kad, kai mirs, baltieji varnai sulestų jo kūną, bet Peitas nujautė, kad tie paukščiai mielai būtų sulesę ir jį patį.

Tikriausiai dėl baisiai stipraus sidro, – Peitas atėjo čia ne gerti, bet Alerasas gavo varinį grandinės žiedą, norėjo atšvęsti ir visus vaišino, o kaltės jausmas kėlė Peitui troškulį, – lakštingala, rodos, giedojo: *Geležį auksu, geležį auksu, geležį auksu*. Tai buvo keista, mat taip pasakė nepažįstamasis tą vakarą, kai Rouzė juodu suvedė. „Kas tu?“ – paklausė jo Peitas, o vyras atsakė: „Alchemikas. Geležį galiu paversti auksu.“ O tada jo delne atsirado moneta, ji riedėjo nepažįstamojo krumpliais, o žvakės šviesoje spindėjo šviesiai geltonas auksas. Vienoje monetos pusėje buvo trigalvis drakonas, kitoje – kažkokio mirusio karaliaus galva. *Geležį auksu*, prisiminė Peitas, *niekur geriau nerasi. Geidi jos? Myli ją?* „Aš ne vagis, – pasakė jis vyrui, pasivadinusiam alchemiku, – aš novicijus iš Citadelės.“ Alchemikas linktelėjo ir tarė: „Jei apsigalvotum, po trijų dienų su savo drakonu dar grįšiu.“

Praėjo trys dienos. Vis dar neapsisprendęs, kas jis toks, Peitas vėl atėjo į „Plunksną ir bokalą“, bet užėjo rado ne alchemiką, o Molanderį, Armeną ir Sfinksą su Runu. Jei nebūtų prie jų prisidėjęs, būtų sukėlęs įtarimą.

„Plunksna ir bokalas“ niekada nebūdavo uždaroma. Šešis šimtus metų ji dunksojo čia, Medaus ir Vyno upės saloje, ir jos durys niekada nebuvo užvertos lankytojams. Nors aukštas rąstinis pastatas buvo šiek tiek palinkęs į pietus, kaip kad novicijai kartais linko prie bokalo, Peitas numanė, kad užėiga stovės čia dar šešis šimtus metų ir joje upeiviams ir jūrininkams, kalviams ir dainiams, žyniams ir princams, Citadelės novicijams bei patarnautojams bus pardavinėjamas vynas, šviesus alus ir baisiai stiprus sidras.

– Senmiestis – tai dar ne visas pasaulis, – pernelyg garsiai pasakė Molanderis.

Jis buvo riterio sūnus, be to, visiškai girtas. Sužinojęs, kad prie Juodųjų Vandenių žuvo jo tėvas, jis prisiplempdavo beveik kiekvieną vakarą. Net Senmiestyje, toli nuo mūšio laukų ir už saugių sienų, visus juos palietė Pen-

kių Karalių karas, nors... didysis meisteris Benediktas primygtinai tvirtino, kad Penkių Karalių karo niekada nebuvo, nes Renlis Barateonas buvo nužudytas anksčiau, nei Beilonas Greidžojus pasiskelbė karaliumi.

– Mano tėvas visada sakydavo, kad pasaulis didesnis už bet kurio lordo pilį, – dėstė Molanderis. – Drakonai – tai vienas paprastesnių dalykų, kurių gali rasti Kvarte, Ašajuje ir Ji Ti. Jūreivių pasakojimai...

– ...jūreivių pasakojimais ir lieka, – pertraukė jį Armenas. – *Jūreiviai*, brangusis Molanderi. Nueik į dokus, ir galiu lažintis, kad rasi ten jūreivių, kurie tau papasakos miegoję su undinėmis arba metus gyvenę didžuvės pilve.

– O iš kur žinai, kad jie išsigalvoja? – Molanderis sunkiai vilkdamas kojas pavaikščiojo po žolę ieškodamas dar obuolių. – Kad galėtum prisiekti, jog jų ten nebuvo, pats turėtum atsidurti didžuvės pilve. Tiesa, iš vieno jūreivio pasakojamos istorijos galima ir pasijuokti, bet kai keturių skirtingų laivų irklininkai šneka tą patį keturiomis skirtingomis kalbomis...

– Tos istorijos *nėra* tokios pačios, – vis tiek spyrėsi Armenas. – Drakonai Ašajuje, drakonai Kvarte, drakonai Mirine, dotrakių drakonai, vergus išlaisvinantys drakonai... kiekvienas pasakojimas vis kitoks.

– Skiriasi tik smulkmenos. – Kuo daugiau Molanderis gėrė, tuo atkaklesnis darėsi, be to, net ir blaivus jis buvo tikras užsispyrėlis. – Visi kalba apie *drakonus* ir gražią jauną karalienę.

Peitui rūpėjo vienintelis drakonas – nukaldintas iš gelsvo aukso. Jis svarstė, kas nutiko alchemikui. *Trečia diena. Jis žadėjo čia ateiti.*

– Tau prie kojos guli dar vienas obuolys, – kreipėsi į Molanderį Alerasas, – o aš strėlinėje turiu dar dvi strėles.

– Velniop tą tavo strėlinę. – Molanderis pakėlė krituolį. – Šis sukirmijęs, – nusiskundė jis, bet vis tiek švystelėjo obuolį aukšty. Strėlė pervėrė jį vos pradėjusį kristi ir perskėlė pusiau. Viena obuolio pusė nukrito ant bokšto stogelio ir nusirito ant žemesnio stogo, atšoko ir nukrito, vos per pėdą neekliudžiusi Armeno. – Jei perkerti kirminą pusiau, turi du kirminus, – pasakė patarnautojas.

– Jei taip pasidaugintų ir obuoliai, niekam netektų badauti, – švelniai šypsodamasis tarė Alerasas.

Sfinksas nuolat šypsodavosi, lyg būtų žinojęs kažkokį slaptą pokštą. Šypsodamasis jis atrodė kaip nedorėlis ir prie tos šypsenos puikiai derėjo jo smailus smakras, plinkantis viršugalvis ir vešlūs, trumpai kirpti, juodi blizgantys garbanoti plaukai.

Alerasas tikrai turėjo tapti meisteriu. Citadelėje jis praleido vos vienerius metus, bet savajai meisterio grandinei jau spėjo nusikaldinti tris žiedus. Armenas galėjo turėti jų daugiau, bet kiekvienam žiedui gauti jam reikėjo metų. Ir vis dėlto jis taip pat taps meisteriu. Runas ir Molanderis tebebuvo novicijai plikais kaklais, tačiau Runas buvo labai jaunas, o Molanderiui labiau patiko gerti, o ne skaityti.

Bet Peitas...

Jis Citadelėje praleido jau penkerius metus, atvyko į ją sulaukęs vos trylikos, o jo kaklas tebebuvo plikas kaip ir pirmą dieną, kai atkeliavo čia iš vakarų. Du kartus jis manė esąs pasiruošęs. Pirmą kartą Peitas stojo prieš didįjį meistrį Veliną, norėdamas parodyti, ką išmano apie dangų. Tačiau, užuot parodęs savo žinias, sužinojo, kaip Velinas Rūgštusis gavo šią pravarde. Peitui prireikė dvejų metų, kad drįstų mėginti vėl. Šį kartą jis atsidaavė malonei gerojo didžiojo meistro Ebrouso, garsėjančio švelniu balsu ir rankomis, bet Ebrouso atodūsiai kažkodėl žeidė beveik taip pat kaip kandžios Velino pastabos.

– Mesk paskutinį obuolį, ir pasakysiu, ką manau apie tuos drakonus, – pažadėjo Alerasas.

– Ką tu gali žinoti, ko nežinau aš? – suniurnėjo Molanderis.

Pamatęs ant šakos obuolį, jis pašoko, nutraukė jį ir švystelėjo. Alerasas iki galo įtempė lanko templę, grakščiai sekdamas skriejantį taikinį. Kai tik obuolys ėmė kristi, jis iššovė.

– Paskutinė tavo strėlė visuomet lekia pro šalį, – pasakė Runas.

Nekliudytas obuolys pūkstelėjo į upę.

– Matai? – pridūrė Runas.

– Tą dieną, kai nė viena strėlė nepralėks pro šalį, liausies tobulėti.

Alerasas nukabino didžiojo lanko templę ir įkišo jį į odinę movą. Lankas buvo išdrožtas iš auksinės šerdies – reto ir legendomis apipinto medžio iš Vasaros salų. Kartą Peitas pamėgino užkabinti jo templę, bet jam nepavyko. *Sfinksas atrodo gležnas, bet tos plonos rankos labai stiprios*, mąsliai tarė sau jis, o tuo metu Alerasas apžergė suolą ir ištiesė ranką prie vyno taurės.

– Drakonas turi tris galvas, – lėtai tęsdamas, kaip dera dorniečiui, pareiškė jis.

– Ar tai – mįslė? – sukluso Runas. – Pasakodami istorijas sfinksai visuomet kalba mįslėmis.

– Čia ne mįslė.

Alerasas išgėrė gurkšnelį vyno. Visi kiti gėrė baisiai stiprų sidrą, kuriuo garsėjo „Plunksnos ir bokalo“ užėiga, bet Alerasui labiau patiko keistas ir saldus gimtinės vynas. Net Senmiestyje šis vynas nebuvo pigus.

Sfinksu Alerasą praminė Tinginys Leo. Mat sfinksas buvo tarsi sudėtas iš dalių: su žmogaus veidu, liūto kūnu, vanago sparnais. Toks buvo ir Alerasas: jo tėvas buvo dornietis, o motina – juodaodė iš Vasaros salų. Jo paties oda atrodė tamsi kaip tikmedis. Be to, kaip ir žalio marmuro sfinkso, išsirikiavusių palei pagrindinius Citadelės vartus, Aleraso akys buvo onikso spalvos.

– Joks drakonas neturėjo trijų galvų, – tvirtai pareiškė Armenas Patar-nautojas. – Tokie jie vaizduojami tik herbuose ir vėliavose. Be to, visi Targarienai mirę.

– Ne visi, – paprieštaravo Alerasas. – Karalius Elgeta turėjo seserį.

– Maniau, jai buvo į sieną suknežinta galva, – įsiterpė Runas.

– Ne, – tarė Alerasas, – į sieną buvo suknežinta princo Reigaro jaunojo sūnaus Eigono galva ir tai padarė narsieji Liūto Lanisterio vyrai. Kalbame apie Reigaro seserį, gimusią Drakono Uoloje prieš šiai žlungant. Apie merginą vardu Daneiris.

– *Audros Dukrą*. Dabar ją prisimenu. – Molanderis aukštai iškėlė savo bokalą ir pateliuskavo ten dar likusį sidrą. – Į jos sveikatą! – Godžiai nugurkės gėrimą, trinktelėjo tuščią bokalą ant stalo, atsiraugėjo ir atgalia ranka nusišluostė lūpas. – Kur Rouzé? Mūsų teiseta karalienė nusipelno, kad už ją išgertume dar po bokalą sidro, kaip manote?

Armenas Patarnautojas nerimaudamas apsižvalgė.

– Tyliau, kvaily. Apie tokius dalykus net juokais geriau neužsiminti. Niekada nežinai, kas gali nugirsti. Voras visur turi „ausų“.

– Oi, tik nevaryk į kelnes, Armenai. Siūlau tostą, ne maištą.

Peitas išgirdo kikenimą. Jam už nugaros nuskambėjo tylus, bet pašaipus balsas:

– Visada žinojau, kad tu išdavikas, Šleivy.

Tinginyš Leo nerangiai trypė prie senų storų lentų tilto apsivilkęs atlasiniais, dryžuotais, žalios ir aukso spalvos drabužiais, prie peties nefrito rože prisisegęs juodą šilkinę kepuraitę. Jam ant priekio aptiškęs vynas buvo tamsiai raudonas – bent jau sprendžiant iš dėmių spalvos. Ant vienos akies jam buvo užkritusi pilkšvai gelsva plaukų sruoga.

Pamatęs jį, Molanderis pasišiaušė.

– Po velnių! Eik sau. Tavęs čia niekas nekvietė.

Alerasas, norėdamas nuraminti bičiulį, uždėjo ranką jam ant dilbio, bet Armenas susiraukė.

– Leo? Milorde... Maniau, kad būsi užsidaręs Citadelėje...

– ...dar tris dienas. – Tinginyš Leo gūžtelėjo. – Perstanas sako, kad pasauliui keturiasdešimt tūkstančių metų. Molosas tvirtina, kad penki šimtai tūkstančių. Tad ką reiškia trys dienos, ar ne? – Nors terasoje buvo gera dešimtis tuščių stalų, Leo prisėdo prie jų stalo. – Nupirk man taurę Arboro auksinio, Šleivy, ir galbūt nepranešiu savo tėvui apie tavo tostą. „Permainingame lošime“ kauliukai man nekrito, o paskutinį elnią išleidau vakarienei. Žindomam paršeliui su slyvų padažu, prikimštam kaštonų ir baltųjų trumų. Juk reikia žmogui pavalgyti. O ko užsisakėte jūs, vaikinai?

– Avienos, – burbtelėjo Molanderis. Sprendžiant iš kalbos, jam naujasis svečias visai nepatiko. – Pasidalijome virtą avies kulšį.

– Neabejoju, kad maistas buvo sotus. – Leo kreipėsi į Alerasą. – Lordo sūnus turėtų būti dosnus, Sfinkse. Kaip suprantu, gavai varinį grandinės žiedą. Išgersiu už tai.

Alerasas jam šyptelėjo.

– Gėrimus perku tik draugams. Be to, nesu lordo sūnus, aš tau jau sakiau. Mano motina buvo prekeivė.

Leo akys buvo šviesiai rudos, blizgančios nuo vyno ir pagiežos.

– Tavo motina buvo beždžionė iš Vasaros salų. Dorniečiai dulkina nesi-rinkdami, kad tik būtų skylė tarp kojų. Įžeisti nenoriu. Gal tu ir rudas kaip riešutas, tačiau bent prausiesi. Ne taip, kaip tas spuoguotas kiauliaganys. – Ir jis mostelėjo į Peitą.

Jei bokalu trenkčiau jam į snukį, tikriausiai išbarškinčiau pusę dantų, pagalvojo Peitas. Spuogutasis Peitas kiauliaganys buvo daugybės nešvankių pasakojimų herojus: geraširdis bukaprotis tipelis, visada pranokdavęs nutukusius lordus, kilmingus riterius ir pasipūtusius septonus, kurie prie jo vis kibdavo. Nežinia kaip, bet tas jo kvailumas galų gale virsdavo keistu gudrumu; tie pasakojimai visada baigdavosi Spuogutajam Peitui sėdint aukštajame lordo krėslė arba gulint lovoje su riterio dukterimi. Bet tai tebuvo pasakojimai. O tikrame gyvenime kiauliaganiams sekėsi kur kas prasčiau. Peitas kartais pagalvodavo, kad motina, matyt, labai jo nekętė, jei davė tokį vardą.

Alerasas jau nesišypsojo.

– Tu atsiprašysi.

– Šit kaip? – gūžtelėjo Leo. – Kaip galiu atsiprašyti, kai mano gerklė tokia išdžiūvusi...

– Kiekvienu ištartu žodžiu užtrauki gėdą savo giminei, – tarė jam Alerasas. – O kadangi esi vienas iš mūsų, darai gėdą ir Citadelei.

– Žinau. Tad nupirk man vyno, kad galėčiau tą gėdą jame nuskandinti.

Molanderis burbtelėjo:

– Išplėšiu tau liežuvį su visa šaknimi.

– Šit kaip? O kaip tuomet papasakosiu jums apie drakonus? – Leo vėl gūžtelėjo. – Mišrūnas visiškai teisus. Karaliaus Pamišėlio duktė gyva ir išsi-perino tris drakonus.

– Tris? – priblokštas paklausė Runas.

Leo patapšnojo jam ranką.

– Daugiau nei du, bet mažiau nei keturis. Tavimi dėtas, kol kas nemėginčiau pelnyti auksinio grandinės žiedo.

– Atstok nuo jo, – įspėjo Molanderis.

– Koks tu kilnus, Šleivy. Kaip nori. Apie tuos drakonus kalba kiekvienas vyras, išlipęs iš laivo, praplaukusio arčiau nei per šimtą lygų nuo Kvarto. Kai kurie jums net papasakotų, kad juos matė. Magas linkęs jais tikėti.

Armenas niekinamai prunkstelėjo.

– Marvinas nesveikas. Didysis meisteris Perestanas pirmas tau tai patvirtintų.

– Tą patį sako ir didysis meisteris Rajamas, – įsiterpė Runas.

Leo nusižioavo.

– Jūra šlapia, saulė šilta, o žvėryno gyventojai nekenčia mastifo.

Jis visus pravardžiuoja, dingtelėjo Peitui, bet jis negalėjo paneigti, jog Marvinas tikrai atrodė panašesnis į mastifą, o ne į meisterį. *Lyg norėtų tau įkšti*. Magas išsiskyrė iš kitų meisterių. Žmonės šnekėjo, kad jis bičiuliaujasi su kekšėmis ir nevykėliais burtininkais, kalbasi su plaukuotaisiais ibeniečiais ir juodais kaip anglis Vasaros salų gyventojais jų kalbomis ir aukoja keistiems dievams nedidukėse jūrininkų šventyklose šalia krovinių priplaukų. Kai kas pasakojo matę jį miesto landynėse, žiurkių irštose ir tamsiuose viešnamiuose bendraujantį su komediantais, dainiais, samdomais kalavijuočiais ir net elgetomis. O vienas kitas net šnipštelėdavo, girdi, kartą jis plikais kumščiais užmušęs žmogų.

Kai aštuonerius metus praleidęs rytuose piešdamas tolimų šalių žemėlapius, ieškodamas dingusių knygų ir mokydamasis pas burtininkus ir šešėlių kerėtojus Marvinas grįžo į Senmiestį, Velinas Rūgštusis pavadino jį „Marvinu Magu“. Netrukus taip jį ėmė vadinti visas Senmiestis ir Velinas labai suirzo. „Burtus ir maldas palik žyniams ir septonams, o pats geriau sutelk dėmesį mokytis tiesoms, kuriomis žmogus gali pasitikėti“, – kartą patarė Peitui didysis meisteris Rajamas, bet Rajamo žiedas, lazdelė ir kaukė buvo iš geltono aukso, o jo meisterio grandinėje trūko žiedo iš Valyrijos plieno.

Armenas iš aukšto pažvelgė į Tinginį Leo. Tokiam žvilgsniui jo nosis puikiai tiko, mat buvo ilga, plona ir smaili.

– Didysis meisteris Marvinas tiki daugybe keistų dalykų, – tarė jis, – bet įrodymų, kad drakonai egzistuoja, neturi daugiau už Molanderį. Tik kelis jūreivių pasakojimus.

– Klysti, – papurtė galvą Leo. – Mago kambariuose dega stiklinė žvakė.

Deglių apšviestoje terasoje visi nuščiuvę nutilo. Armenas atsiduso ir papurtė galvą. Molanderis ėmė juoktis. Sfinksas atidžiai žvelgė į Leo didelėmis tamsiomis akimis. Runas atrodė sutrikęs.

Apie stiklo žvakes Peitas buvo girdėjęs, nors niekada nematė nė vienos degančios. Tos žvakės buvo viena iš prasčiausiai saugomų Citadelės paslapčių. Sklido gandai, kad prieš tūkstantį metų iki Pražūties tos žvakės į Senmiestį buvo atgabentos iš Valyrijos. Jis girdėjo, kad žvakės buvo keturios; viena žalia, trys juodos, bet visos ilgos ir įvijios.

– Kas tos stiklo žvakės? – paklausė Runas.

Armenas Patarnautojas krenkštelėjo ir tarė:

– Naktį prieš duodamas įžadus, patarnautojas turi budėti požemyje. Jam neleidžiama turėti nei žibinto, nei deglo, nei lempos, nei žvakės... tik obsidiano žvakę. Tą naktį jam tenka praleisti tamsoje, nebent pavyksta užsidegti obsidiano žvakę. Kai kurie mėgina. Kvailiai ir užsispyrėliai, tie, kurie gilinasi į vadinamąsias aukštesnes paslaptis. Dažnai jie susipjausto pirštus, mat sakoma, kad tų žvakių kraštai aštrūs kaip skustuvo ašmenys. O tada kruvinomis rankomis jiems tenka laukti ryto mąstant apie savo nesėkmę.

Išmintingesni vyrai paprasčiausiai eina miegoti arba naktį praleidžia melsdamiesi, bet kiekvienais metais atsiranda tokių, kurie būtinai pamėgina.

– Taip. – Peitas taip pat girdėjo tokių istorijų. – Bet kokia *nauda* iš žvakės, kuri neskleidžia šviesos?

– Tai pamoka, – paaiškino Armenas, – paskutinė pamoka, kurią turime išmokyti prieš užsikabindami meisterio grandinę. Stiklinė žvakė simbolizuoja tiesą ir mokslą, retus, gražius ir trapius dalykus. Jiems suteiktas žvakės pavidalas norint mums priminti, kad meisteris, nesvarbu, kur tarnautų, privalo skleisti šviesą, o aštrūs žvakės kraštai neleidžia mums pamiršti, kad žinios gali būti pavojingos. Išmintingi vyrai dėl savo išminties gali imti pūstis, tačiau meisteris visuomet turi likti kuklus. Stiklo žvakė primena mums ir tai. Net davęs įžadus, užsikabinęs grandinę ir pradėjęs tarnystę, meisteris prisimins savo budėjimo nakties tamsą ir tai, kad visos jo pastangos uždegti žvakę buvo bevaisės... mat, net ir turint žinių, kai kurie dalykai nėra įmanomi.

Tinginy Leo ėmė juoktis.

– Turi omenyje, neįmanomi *tau*? Savo akimis mačiau degančią stiklo žvakę.

– Neabejoju, kad matei degančią *kažkokią* žvakę, – atšovė Armenas. – Galbūt išlietą iš juodo vaško.

– Žinau, ką mačiau. Šviesa buvo keista ir ryški, ryškesnė, nei skleidžia bičių vaško arba lajinės žvakės. Nuo jos krito keisti šešėliai, o liepsna nevirpčiojo net tuomet, kai man įėjus pro atdaras duris pūstelėjo skersvėjis.

Armenas sukryžiuo rankas ant krūtinės.

– Obsidianas nedega.

– *Drakonų stiklas*, – tarė Peitas. – Paprasti žmonės vadina jį drakonų stiklu. – Kažkodėl jam tai atrodo svarbu.

– Tai tiesa, – mažliai pritarė Alerasas Sfinksas, – ir jei pasaulyje vėl yra drakonų...

– Ir drakonų, ir dar baisesnių dalykų, – linktelėjo Leo. – Pilkos avys užsimerkė, bet mastifas regi tiesą. Pabudo senosios jėgos. Krustelėjo šešėliai. Netrukus prasidės stebuklų ir siaubo amžius, dievų ir didvyrių amžius. – Tingiai šypsodamasis jis pasirąžė. – Manau, už tai verta išgerti dar po taurę.

– Jau gana išgėrėme, – pasakė Armenas. – Rytas išauš anksčiau, nei norėtume, ir didysis meisteris Ebrousas kalbės apie šlapimo savybes. Tiems, kurie nori nusikaldinti sidabrinį grandinės žiedą, tos kalbos geriau nepraleisti.

– Kas jau kas, o aš tikrai netrukdyčiau tau ragauti šlapimo, – nusišaipė Leo. – Bet man labiau patinka Arboro auksinio skonis.

– Jei turiu rinktis tavo draugiją arba šlapimą, geriau gersiu šlapimą. – Molanderis pakilo nuo stalo. – Eime, Runai.

Sfinksas pasiėmė savo lanko dėklą.

– Man taip pat laikas į lovą. Tikiuosi susapnuoti drakonų ir stiklo žvakes.

– Visi išeinate? – gūžtelėjęs paklausė Leo. – Na, Rouzė vis tiek liks. Galbūt prisikelsiu mūsų saldainiuką ir padarysiu iš jos moterį.

Alerasas pamatė Peito veido išraišką.

– Jei jis neturi varioko taurei vyno, negali turėti ir drakono susimokėti už merginą.

– Tikra tiesa, – pritarė Molanderis. – Be to, iš merginos padaryti moterį gali tik *vyras*. Eime, Peitai. Saulei patekėjus senasis Valgreivas prasibus. Reikės, kad nuvestum jį į išvietę.

Jei tik šiandien prisimins, kas aš toks. Didysis meisteris Valgreivas be vargo skyrė vieną varną nuo kito, bet atskirti žmones jam sekėsi gerokai sunkiau. Būdavo dienų, kai jis manydavo, jog Peitas yra kažkas vardu Krensenas.

– Aš dar neisiu, – pasakė jis draugams. – Dar truputį pasiliksiu.

Kol kas aušti nepradėjo. Alchemikas vis dar galėjo ateiti, ir, jei jis pasirodytų, Peitas norėjo būti smuklėje.

– Kaip nori, – tarė Armenas.

Alerasas įdėmiai nužvelgė Peitą, per savo liesą petį persimetė lanką ir paskui kitus nužingsniavo link tilto. Molanderis buvo toks girtas, jog ėjo remdamasis Runui į petį, kad nepargriūtų. Tiesiai skrendantiems varnams Citadelė buvo netoli, bet nė vienas iš jų nebuvo varnas, o Senmiestis buvo tikras gatvelių, susikertančių alėjų ir siaurų vingiuotų skersgatvių labirintas.

– Atsargiau, – išgirdo Peitas sakant Armeną, kai jie visi keturi dingo upę gaubiančiose ūkanose, – naktis drėgna ir grindinio akmenys bus slidūs.

Kai jie nuėjo, Tinginys Leo rūščiai dėbtelėjo į priešais sėdintį Peitą.

– Kaip gaila. Sfinksas paspruko su visu savo sidabru ir paliko mane su Spuoguotuoju Peitu kiauliaganiu. – Jis pasirąžė, nusižiovavo. – Kaip gyvuojate mūsų mažoji Rouzė?

– Ji miega, – šiurkščiai tarė Peitas.

– Neabejoju, kad nuoga. – Leo išsišiepė. – Kaip manai, ar ji tikrai verta drakono? Vieną gražią dieną ketinu tai sužinoti.

Peitas nusprendė nieko jam neatsakyti.

O Leo atsakymo ir nereikėjo.

– Tikiuosi, kai pralaušiu tos merginos vartus, kaina taip nukris, kad ją įpirks ir kiauliagianiai. Turėtum man padėkoti.

Turėčiau tave nudėti, pagalvojo Peitas, bet toli gražu nebuvo toks girtas, kad lengva ranka prarastų gyvybę. Leo išmanė kovos meną, visi žinojo, kad su samdomo žudiko kalaviju ir durklu rankose jis mirtinai pavojingas. Net jei Peitas kaip nors jį nužudytų, be abejonės, žūtų ir pats. Leo turėjo ir pavardę, o Peitas tik vardą, ir Leo pavardė buvo *Tairelis*. Seras Morinas

Tairelis, Senmiesčio miesto sargybos vadas, buvo Leo tėvas. Meisas Tairelis, Haigardeno lordas ir Pietų sergėtojas, buvo Leo pusbrolis. Senmiesčio galva, lordas Leitonas Haitaueris, be daugybės kitų titulų turėjęs ir „Citadelės gynėjas“ vardą, buvo prisiekęs Tairelių giminės vėliavininkas. *Tiek to, tarė sau Peitas. Jis taip kalba tik norėdamas mane įskaudinti.*

Rytuose rūkas ėmė sklaidytis. *Švinta*, suprato Peitas, *jau švinta, o alchemikas taip ir neatėjo*. Jis nesumojo, ar jam juoktis, ar verkti. *Jei padėsiu raktą atgal ir niekas to nesužinos, ar vis tiek būsiu vagis?* Į šį klausimą, kaip ir į tuos, kuriuos uždavė Ebrousas ir Velinas, jis taip pat nežinojo, ką atsakyti.

Kai pakilo nuo suolo ir atsistojo, baisiai stiprus sidras iš karto mušė jam į galvą. Kad neprarastų pusiausvyros, Peitui teko atsiremti į stalą.

– Palik Rouzė ramybėje, – atsisveikindamas įspėjo jis. – Tiesiog palik ją ramybėje, o jei ne, aš tave nužudysiu.

Leo Tairelis nusibraukė ant akies užkritisią plaukų sruogą.

– Su kiauliagianiais dvikovose nesikaunu. Dink iš čia.

Peitas apsisuko ir perėjo terasą. Jo batų pakulnės nukaukšėjo vėjo nugairintomis ir lietaus nudrengtomis seno tilto lentomis. Kol atsidūrė kitame upės krante, rytinis dangaus pakraštys ėmė rausti. *Pasaulis platus*, tarė jis sau. *Jei nusipirkčiau asilą, vis dar galėčiau traukti Septynių Karalysčių keliais ir šunkeliais nuleidinėdamas prasčiokams kraują ir naikindamas glindas iš plaukų. Galėčiau stoti tarnauti į kokią nors laivą irklininku, nuplaukti į Kvartą prie Nefrito Vartų ir savo akimis pamatyti tuos prakeiktus drakonus. Man nebūtina grįžti pas senąjį Valgreivą ir jo varnus.*

Ir vis dėlto kojos pačios nešė Peitą į Citadelę.

Kai pirmasis saulės spindulys prasiskverbė pro debesis rytuose, suskambo rytiniai prie uosto dunksančios Jūreivių septos varpai. Po akimirkos jiems atitarė Valdovo septos varpai, prie jų prisidėjo Septynių Šventovių varpai, ataidintys iš kitame Medaus ir Vyno upės krante plytinčių šventųjų sodų, ir pagaliau atsiliepė Žvaigždėtoji septa, kuri tūkstantį metų prieš Eigonui išsilaipinant Karaliaus Uoste buvo aukštojo septono būstinė. Visi tie varpai skambėjo tarsi ausis užgulanti muzika. *Ir vis dėlto ne tokia maloni kaip mažos lakštingalos giesmė.*

Be to, per varpų gausmą jis girdėjo ir giedant. Kiekvieną rytą auštant lauke, prie kuklios savo krovinių uosto šventyklos, pasveikinti saulės susirinkdavo raudonieji žyniai. *Nes naktis tamsi ir siaubo kupina*. Peitas šimtus kartų girdėjo juos šaukiant šiuos žodžius ir prašant savo dievo, Rhloro, gelbėti juos nuo tamsos. Jam pakako ir dievų Septyneto, tačiau buvo girdėjęs, jog Stanis Barateonas dabar dievą garbina vakare prie laužų. Net ant savo vėliavų karūnuotąjį elnią jis pakeitė liepsnojančia Rhloro širdimi. *Jei jis užims Geležinį sostą, mums visiems teks išmokti raudonųjų žynių giesmės žodžius*, pagalvojo Peitas, bet tai buvo nelabai tikėtina. Taivinas Lanisteris sutriuškino Stanį ir Rhlorą prie Juodųjų Vandenių ir netrukus, visiškai juos

pribaigęs, pamaus į sostą pretenduojančio Barateono galvą ant mieto viršum Karaliaus Uosto vartų.

Pirmiesiems saulės spinduliams sklaidant nakties ūkanas, jam prieš akis vėl ėmė ryškėti Senmiesčio pastatų kontūrai, tarsi vaiduokliai lendantys iš priešaušrio prieblandos. Peitas niekada nematė Karaliaus Uosto, bet žinojo, kad jo namai pastatyti iš pinučių, o sienos apteptos tinku, gatvės plačios ir dumblinos, pastatų stogai dengti nendrėmis ir visur dunkso medinės lūšnos. O Senmiestis buvo pastatytas iš akmens ir visos jo gatvės, net mažiausi skersgatviai, buvo išgrįsti. Jokių kitų paros metu miestas neatrodė taip gražiai, kaip auštant. Vakariniame Medaus ir Vyno upės krante, tarsi rūmų eilė, rikiavosi amatininkų gildijoms priklausantys namai. Link aukštupio, abiejuose upės krantuose, sujungtuose akmeninių tiltų ir pristatytuose namų bei rūmų, dunksojo Citadelės kupolai ir bokštai. Pasroviui, žemiau Žvaigždėtosios septos juodomis marmuro sienomis ir arkiniais langais, lyg vaikais aplink seną kilmingą našlį spietėsi pamaldžiųjų žynių nameliai. O dar toliau, ten, kur išplatėjusi Medaus ir Vyno upė įteka į Šnabždesių sąsiaurį, į dangų kilo Haitaueris ir apyaušriu skaisčiai spindėjo jo švyturys. Jis dunksojo Mūšio saloje, ant stačios uolos, ir jo šešelis dalijo miestą tarsi kalavijo kirtis. Žmonės, gimę ir užaugę Senmiestyje, pagal šešelio kritimo vietą galėjo pasakyti laiką. Kai kas tvirtino, jog žvelgiant nuo bokšto viršaus galima pamatyti net Sieną. Galbūt dėl to lordas Leitonas jau daugiau nei dešimt metų nelipo žemyn, o valdė miestą iš padebesių.

Paupio keliu pro Peitą pradardėjo skerdiko vežimas, kuriame sielvartingai kriuksdami kratėsi penki paršeliai. Vos spėjęs atsokti į šalį, jis tik per plauką nebuvo aptaškytas srutomis, mat pro langą virš galvos miestietė išpylė naktipuodį. *Kai būsiu meisteris ir tarnausiu pilyje, turėsiu žirgą ir galėsiu joti*, pagalvojo jis. Bet paskui slystelėjo ant grindinio, suklupo ir pagalvojo, ką mėgina apmulkinti. Jis negaus grandinės žiedų, nesėdės prie aukšto lordo stalo ir negaus stambaus švyo žirgo, kuriuo galės joti. Likusias dienas jis praleis klausydamasis varnų *krankimo* ir skalbdamas didžiojo meisterio Valgreivo išmatomis apterštus apatinius.

Priklaupęs ant vieno kelio, Peitas mėgino nusivalyti nuo drabužių purvą, tik staiga išgirdo kažką sakant:

– Labas rytas, Peitai.

Priešais jį stovėjo alchemikas.

Peitas atsistojo.

– Trečią dieną... Sakei, būsi „Plunksnoje ir bokale“.

– Buvai ten su draugais. Nenorėjau trukdyti tavo bičiulių. – Alchemikas vilkėjo rudą ir niekuo neišsiskiriantį kelioninį apsiaustą su gobtuvu. Jam už nugaros tekanti saulė jau žvilgčiojo virš stogų, tad po gobtuvu buvo sunku įžiūrėti jo veido bruožus. – Ar apsisprendei, kas esi?

Ar jis būtinai turi verst mane ištarti tą žodį?

– Rodos, esu vagis.

– Taip ir maniau.

Sunkiausia buvo keturpėščiam išvilkti seifą iš didžiojo meisterio Valgreivo palovio. Nors dėžė buvo tvirta ir su geležiniais apkaustais, bet jos spyna atrodė išlaužta. Meisteris Gormonas įtarė, jog tai padarė Peitas, tačiau tai buvo netiesa. Pametęs jos raktą, spyną išlaužė pats Valgreivas.

Dėžėje Peitas rado kapšą sidabrinių elnių, kaspinu perrištą šviesių plaukų sruogą, nupieštą miniatiūrą moters, labai panašios į Valgreivą (netgi su ūsiukais), ir riterio pirštinę, nukaldintą iš grūdinto plieno. Valgreivas tikino, kad šarvinė pirštinė priklausė princui, tik, rodos, nebeprisiminė, kuriam. Peitui ją pakračius, ant grindų iškrito raktas.

Jei pakelsiu raktą, būsiu vagis, prisiminė jis tuomet pagalvojęs. Raktas buvo senas ir sunkus, nukaltas iš juodos geležies; sklandė gandai, kad juo galima atrakinti visas Citadelės duris. Tokius raktus turėjo tik didieji meisteriai. Kiti savuosius nešiojosi pasikabinę prie juostos arba buvo paslėpę saugioje vietoje, bet jei Valgreivas būtų paslėpęs savo raktą, niekas niekada daugiau nebūtų jo radęs. Peitas grybštelėjo raktą ir jau buvo beeinąs prie durų, bet grįžo ir pasiėmė sidabrinius. Vagis vis tiek jau vagis, nesvarbu, ar pavogė mažai, ar daug. *Peitas*, jam pavymui sukrankėjo vienas iš baltųjų varnų, *Peitas, Peitas, Peitas*.

– Turi mano drakoną? – paklausė jis alchemiko.

– Jei tik turi tai, ko tavęs prašiau.

– Duok man jį. Noriu pamatyti.

Peitas neketino leisti apgaunamas.

– Paupio kelias – netinkama vieta. Eime.

Jis neturėjo laiko pagalvoti, visko gerai apsvarstyti. Alchemikas ėmė žingsniuoti. Peitas turėjo sekti jam iš paskos, kitaip amžinai būtų praradęs ir Rouzę, ir drakoną. Tad nusekė. Jiedviem einant, jis įkišo ranką sau į rankovę. Užčiuopė raktą, saugiai įdėtą į slaptą kišenėlę, kurią buvo tenai įsisiuvęs. Meisterio mantijoje kišenių netrūksta. Jis tai žinojo nuo vaikystės.

Kad neatsiliktų nuo plačiais žingsniais einančio alchemiko, jam teko pasiskubinti. Jie nužingsniavo alėja, tada pasuko už kampo, kirto Vagių turgų ir toliau traukė Skudurininco skersgatviu. Pagaliau vyras įsuko į kitą alėją, siauresnę už pirmąją.

– Pakaks, – pasakė Peitas. – Čia nieko nėra. Apsikeisime čia.

– Kaip nori.

– Duok drakoną.

– Žinoma.

Sužibo moneta. Alchemikas parideno ją rankos krumpliais, kaip ir tuomet, kai juodu suvedė Rouzė. Ridinėdamasis saulės šviesoje drakonas tviskėjo ir nuo spindesio alchemiko pirštai žibėjo lyg auksiniai.

Peitas stvėrė jam iš rankos monetą. Jo delne auksas atrodė šiltas. Jis pakėlė pinigą prie burnos ir krimstelėjo, kaip buvo matęs elgiantis kitus. Tiesą sakant, jis nepažinojo aukso skonio, bet nenorėjo apsikvailinti.

– Raktą... – mandagiai pareikalavo alchemikas.

Kažkodėl Peitas susvyravo.

– Ieškai kokios nors knygos?

Jis girdėjo kalbas, jog kai kurie užrakinti rūsiuose laikomi seni valyriški pergamentai buvo vieninteliai išlikę visame pasaulyje.

– Ne tavo reikalas, ko ieškau.

– Ne.

Viskas, tarė sau Peitas. Eik. Skubėk į „Plunksną ir bokalą“, bučiniu pažadink Rouzė ir pasakyk, kad ji priklauso tau.

Ir vis dėlto jis delė.

– Parodyk man savo veidą.

– Kaip nori.

Alchemikas nusisirmaukė gobtuvą.

Jis buvo paprastas žmogus niekuo neišsiskiriančiu veidu. Jaunas vyras putlokais skruostais ir labai trumpa barzdele. Ant dešinio skruosto buvo matyti nežymus randas. Jis buvo kumpanosis, su kupeta vešlių, juodų, garbanotų, ausis siekiančių plaukų. Tas veidas Peitui nebuvo matytas.

– Aš tavęs nepažįstu.

– Ir aš tavęs ne.

– Kas tu?

– Svetimas. Niekas. Tikrai.

– Hm... – Peitui pritrūko žodžių. Jis ištraukė raktą ir, jausdamasis apgirtęs ir apsvaigęs, įdėjo jį nepažįstamajam į delną. *Rouzė...* – priminė jis sau. – Tada mudu atsiskaitę.

Peitui įveikus pusę alėjos, staiga po kojomis ėmė judėti grindinys. *Akmenys slidūs ir šlapi*, dingtelėjo jam, bet tai buvo kas kita. Peitas jautė krūtinėje besidaužančią širdį.

– Kas čia vyksta? – paklausė jis. Jam pakirto kojas. – Nesuprantu...

– Ir niekada nesuprasi, – išgirdo jis liūdną balsą.

Grindinio akmenys staiga priartėjo jo pabučiuoti. Peitas mėgino šauktis pagalbos, bet susigriebė praradęs ir balsą.

Prieš pat mirtį jis pagalvojo apie Rouzė.